

NR. 2 / 2022 / 29. Årgang

Pedagogisk profil

TEMA:
HISTORIER

En samtale
med Kamil Øzerk

Side 6

When Children's Books
Meet Cancel Culture

Side 12

En virkelighet
skapt: Ekstremisme
som læringsfenomen

Side 14

6

12

14

16

18

22

24

INNHold

En samtale med Kamil Øzerk.....	6
When Children's Books Meet Cancel Culture.....	12
En virkelighet skapt: Ekstremisme som læringsfenomen.....	14
The importance of Narvik during World War II and the role of the museum in education.....	16
The new kid in Norway.....	18
My Favorite 3 Things about Oslo.....	20
Et førsteinntrykk.....	22
Intervju om motivasjon.....	24
Studenter og politikk.....	26
Digitalisering i undervisningen, etter pandemien også!.....	28

LEDER 02/22

Helga Engs hus huser hundretalls av historier.

Historier skapes i kollokvier og formes i foreninger. De formidles i forelesninger og utspilles mellom kjentfjes på Kjelleren. Øyeblikk gjør inntrykk. Hvilke historier henger igjen fra semesteret?

I denne utgaven av Pedagogisk profil presenterer vi et utvalg av disse studenthistoriene. En internasjonal student skriver ærlig og humoristisk om hvordan det er å være nyinnflyttet til Oslo. En tidligere masterstudent mimrer om samholdet i studiebyen. En førsteårsstudent reiser seg fra første forelesning og starter en undrende pedagogisk-filosofisk reise – en reise du selv kan fortsette ved å følge HumStuds forelesningsrekke. En professor ved UV-fakultetet forteller fra sin forskning og

sitt forfatterskap, og en student deler erfaringer om mestring og motivasjon.

Utover personlige historier, undersøker vi temaet fra litterære, sosiale og historiske perspektiver. Fortellinger fra barneboklitteraturen problematiseres i forhold til 'cancel culture'-fenomenet. Museets rolle som historieformidler poengteres i sammenheng med barn og utdanning. En skribent funderer rundt ekstremisme som læringsfenomen og utforsker hvordan enkelte virkelighetsforestillinger eksploderer i vanvittige historier som konspirasjonsteorier.

Nå er det fortellerstund.

Skaft kaffe fra kantina – nyt historien!

ELISE VØYENLI

Redaktør

Bachelor i spesialpedagogikk

MUHAMMED BURAK TOPRAK

Redaktør og journalist

Bachelor i pedagogikk

Adresse: Pb. 1092, Blindern, 0317 Oslo

E-post: profil-red@iped.uio.no

Kontor/besøksadresse:

1.etg i Helga Engs Hus (innerst i kantina)

Grafisk design: Shane Colvin

Forsidefoto: Unsplash

Trykkeri: 07 Media

Pedagogisk profil er utgitt med støtte fra:

Det utdanningsvitenskapelige fakultet (UiO)

ISSN: 0807-3848

REDAKSJONEN

MARIYA ABEJE WULDEBREHAN

Journalist

Master i pedagogikk

HARINI JAYARAMAN

Journalist og ansvarlig for sosiale medier

Master in Special Needs Education

LOTUS WANG

Journalist

Master in Education and Social Change

SIMON BASTRUP

Journalist

Master i tverrfaglig helseforskning

JIA TONG (TANYA)

Journalist/ansvarlig for sosiale medier

Praktisk-pedagogisk utdanning

LINE MARIE KJUS

Journalist

Bachelor i spesialpedagogikk

SIRI IRENE LILLEBUEN LØKKEVIK

Økonomiansvarlig

Bachelor i spesialpedagogikk

FADUMO IBRAHIM

Økonomiansvarlig

Master i pedagogikk

ALI SOBUT

Podcastansvarlig

Praktisk-pedagogisk utdanning

SAROSH RAFI

Journalist

Lektorprogrammet

EIRIK GJØNNES NILSEN

Journalist

Master i pedagogikk

En samtale med KAMIL ØZERK

TEKST: **MUHAMMED BURAK TOPRAK** BILDER: **MUHAMMED BURAK TOPRAK OG UNNSPLASH**

Vi som studerer pedagogikk ender ikke opp med å bli en lærer, men vi skal jobbe med læring i seg selv. Vi jobber med å finne løsninger for å fremme barnets psykologiske og sosiale utvikling. Videre gir vi veiledning til familier om sosiale forskjeller, ulike kommunikasjonsmidlene, og kulturelle forskjeller som påvirker barnets utvikling. Vi kan jobbe i hele utdanningssystemet for å si det sånn. Denne gangen fikk jeg muligheten til å så av en prat med IPEDs professor Kamil Øzerk som satte sine spor i utdanningssystemet. I denne samtalen får dere bli enda kjent med Øzerk.

Bli kjent med Kamil Øzerk og veien til M87

Kamil Øzerk kom fra Kypros som student til Norge, og siden det har han bodd i Norge. Før dette tok han lærerutdanning i Kypros. Der var han til stede i mange undervisningstimer og jobbet også som selv lærer. I løpet av studietiden ble han ansatt av Utdanningsdirektoratet til å være med å lage Mønsterplanen M87, og der jobbet han i 6 måneder. Etter at han fullførte utdanningen sin, fikk han et videre jobbtillbud av Skolesejers kontor i Oslo. Denne jobben gikk ut på at de ga Øzerk uttrykk for behovene deres, og ba ham om å jobbe med saken.

Der jobbet han i 4 år før han ble stipendiat ved Universitetet i Oslo. I dag er Kamil Øzerk professor ved IPED, forsker på, og underviser i språkutvikling, tospråklighet, lesing, læreplanutvikling, sosiale og emosjonelle problemer og autisme.

Men først og fremst la oss friske opp hukommelsen vår :)

Hva er egentlig M87?

- M87 står for mønsterplanen for grunnskolen som kom i 1974 og var en læreplan. Denne læreplanen var med å avløse tidligere planen fra 1970-tallet. Denne planen var delt i to deler: den ene dekket den generelle ideen (overordnede mål og retningslinjer for skoler), og den andre dekket fagplandelen (fag og timefordeling, praktisk, sosialt, og kulturelt arbeid og klasse- elevrådsarbeid).

Bli med på en Forskningsreise 1986-1988-tallet

I sin jobb ved Skolesejers kontor i Oslo samarbeidet han med

flere og kurset lærere i M87s tenkning. Samtidig har han vært med på å utvikle prosjekter og modeller for undervisningen av barn fra språklige minoriteter. På disse kursene han holdte om M87, fikk han mange spørsmål av lærere. Spørsmålene var interessante, sier Øzerk.

- Noen klarte jeg å svare på, men det var også mange ubesvarte spørsmål. De fikk meg til å tenke mye og lese og lære mer, sier Øzerk.

Under sin faglige reise hadde han lite penger, men dette forhindret ikke ham til å kjøpe en PC. Commodore 20, som den het den tiden. Jeg kjøpte en Commodore-20 og en matrise-printer og tro meg det kostet meg mye sier Øzerk. Jeg hadde kjøpt den på bakkreditt og det tok meg totalt fem år for å betale den kostnaden. Jeg hadde en datamaskin for første gang på den tiden, og det var en veldig verdifull ting. Det har hjulpet meg mye i denne forskningsveien. Jeg møtte Pc for første gang, og jeg kunne begynne å skrive lesbare og skrivbare tekster. Før dette kunne jeg noen ganger kan til og med jeg ikke kan lese det jeg skrev for hånd. I ca. to år jobbet og forsket jeg disse spørsmålene som kom fra de prosjektene og de modellene som vi hadde utviklet for innvandrerbarn/minoritetsbarn.

- Jeg bestemte meg for å starte et prosjekt knyttet til dette, og søkte personlig stipend til Norges allmennvitenskapelige forskningsrådet, som det het den gang

Grunnen til dette var å få stipend og forske på en del ting, samtidig lese seg opp og finne ut hva som fantes av forskningsbaserte kunnskaper innenfor dette feltet.

”

Opplæringen av språklige minoriteter var den gang i ferd med å bli et større felt i skolesystemet vårt

- Opplæringen av språklige minoriteter var den gang i ferd med å bli et større felt i skolesystemet vårt. Etter en lang periode med arbeidet med søknadsprosessen, sendte jeg søknaden. Jeg var optimist. Og jeg klarte å få svaret jeg forventet, De ga meg stipendet.

Prosjektet var omfattende for å være et enmanns forskningsprosjekt, og dermed var prosessen både intens og slitsom. Hvert semester i to år på rad samlet jeg inn data om barna. Samtidig snakket jeg med over 100 foreldre, og slike ting tok tid. Jeg tror ikke jeg hadde turt å gjøre noe slikt alene i dag, innrømmer Øzerk og fortsetter:

- I løpet av stipendiattiden informerte Forskningsrådet meg om at jeg kunne reise til utlandet i en 6-måneders periode for å få oversikt av internasjonal forskning og etablere faglig nettverk.

- Det eneste de krevde var at jeg måtte ha fått en invitasjon av det landet jeg skulle til. Jeg hadde hatt en gjest fra USA her i Oslo da jeg jobbet i Skolesjefens kontor. Han var en amerikansk professor som var interessert i utdanningssystemene i Skandinavia. I tre dager tok jeg ham på besøk til skoler i Oslo og pratet med ham. Og så reiste han tilbake til California. Vi holdte kontakten. Etter to år hans besøk, kontaktet jeg ham for å få en formell invitasjon fra det

universitetet han jobbet ved. Brevet kom og så søkte jeg om å få forskervisum til å reise til USA, og det var slik reisen min til USA begynte.

Route 66 - California

Etter at Øzerk hadde bodd hos professoren i noen dager, kastet han seg på leiemarkedet og fant en liten leilighet i en leilighet-kompleks som den dag i dag ligger i Route 66, California.

- En av de tingene jeg først gjorde ved det amerikanske universitetet var at jeg gikk på biblioteket og plukket ut til sammen 32 bøker, men grensen for å låne lå på 30. Men den deltidsansatt på biblioteket som var ved skranken 'skjønte at det var en ivrig forsker' som ville låne så mange bøker. Øzerk fikk låne 32 bøker på en gang.

- En ting som jeg aldri vil glemme og husker veldig godt var at jeg åpnet de interessante stedene på disse 32 bøkene og la dem alle på teppet på gulvet. Jeg begynte å ta titt over disse interessante sidene og skrevet ned notater av det. I de 6 måneder jeg var i USA, leste mye, lærte jeg meg SPSS og analyserte datamaterialet mitt. I den perioden hadde jeg mulighet til å jobbe uforstyrret og konsentrert. Få visste min 'historisk berømte' adresse og mitt amerikanske telefonnummer. Jeg gikk gjennom relevant litteratur, analyserte dataen og skrev et omfattende utkast på fem måneder, forteller Øzerk.

Til slutt sendte Øzerk utkastet sitt til veileder prof. Anton Hoëm. Avhandlingen hans var over 600 sider med enkel linjeavstand. I tillegg hadde han en appendiks på flere hundre sider. Og den ble godkjent! Etter det kom det mange mennesker og journalister for å høre på hans disputas. Det var første doktoravhandling om opplæringen av språklige minoriteter i Norge. Den belyste forholdet mellom tospråklig oppvekst og forholdet mellom tospråklig opplæring og faglig utvikling. Denne avhandlingen resulterte i to bøker etter disputasen.

- *Aftenposten gjorde et intervju med meg og. De spurte til og med navnet mitt i kryssord. Etter doktorgraden fra det samfunnsvitenskapelige fakultet, fikk jeg postdoktor (postdoc) stipend. Mot slutten av denne perioden fikk jeg førstemanuensis stilling ved det nye etablerte UV-fakultetet i 1996.*

Videreutdanning for Flerkulturell pedagogikk 1993-94 tallet

- *I postdoktor perioden min bestemte jeg meg for å etablere videreutdanning for lærere om opplæringen av språklige minoriteter, urfolksbarn og barn fra nasjonale minoriteter. Prosessen i universitetssystemet tok tid, men vi for første gang i landets historie klarte å etablere en videreutdanning for lærere i flerkulturell pedagogikk her ved fakultetet. Flere andre kommuner i Norge, som hørte dette, tok også kontakt med instituttet og ba oss om å arrangere dette videreutdanningskurset i deres områder. Fra 1993 til og med 2022 har IPED arrangert videreutdanning i Flerkulturell pedagogikk i Oslo, Østfold, Rogaland, Vestfold, Buskerud og Finnmark. Rundt 1500 lærere og barnehagelærere tok kurset. Men gjennom årene var det også sosionomer, barnevernspedagoger, sykepleiere, vernepleiere, logopedier, noen politifolk og ansatte i kriminalomsorgen tok kurset. Jeg er veldig stolt av den kunnskaps- og kompetansespredningen som vi gjennom årene har drevet med ved hjelp av dette kurset her både på instituttet og desentralisert.*

Jobben som vi holdt på med i seg selv var veldig interessant. Vi tok opp saker som omhandlet minoriteter, og særlig den samiske befolkningen. I løpet av denne tiden ble jeg kontaktet av Samisk høgskole. De hadde lest bøkene mine og var interessert i det jeg drev med på den tiden. De nevnte at lærerne deres og skolen deres var også opptatt av slike temaer. De spurte meg om jeg ville jobbe hos dem, og de ga meg tid til å tenke, men jeg sa til dem at jeg ikke ville tenke på det- jeg ville jobbe med en gang, forteller Øzerk.

Veien til Språkrådet

Jeg ble utnevnt tre ganger og jobbet med tre læreplanreformer: M87, L97 og Kunnskapsløftet 06 (LK06). Hver gang det

I postdoktor perioden min bestemte jeg meg for å etablere videreutdanning for lærere om opplæringen av språklige minoriteter, urfolksbarn og barn fra nasjonale minoriteter

blir satt i gang læreplanreform, sidemålsdebatten dukker det opp. Det var mye diskusjon om nynorsk i Norge i begynnelsen 2000-tallet, og språkpolitikk er en veldig viktig sak, men et sårbart tema. Som tospråklighetsforsker tok jeg saken opp med min kollega prof. Jon Todal ved Samisk høgskole. Vi bestemte oss for å gjennomføre en studie. Bokmål-Nynorsk saken handler også om en slags tospråklighet; tospråklighet på samfunnsplanet og tospråklighet på individplanet: på dialekt-nivå og skriftspråket. Sidemålsdebatten var viktig og intens, men vi manglet 'harddata'. Det var mye synsing på feltet. Vi manglet tall og trengte tall -tall er viktig i slike temaer forteller Øzerk.

- *Vi fikk støtte for å gjennomføre denne forskningen og satte i gang arbeidet. Dette har vært den første og siste seriøse tallbaserte studien som ble gjennomført. Vi skrev rapporten og leverte den. Rapporten fikk stor oppmerksomhet og skapte diskusjoner i samfunnet, i Stortinget og vi ble invitert til å legge frem rapporten på flere arenaer i landet. Etter at denne forskning ble publisert, ble jeg utnevnt til å sitte i styre i Språkrådet.*

I flere år satte Øzerk i Språkrådets styre. Temaer som, språklig mangfoldighet, språkbevaring, to-/flerspråklighet, tegntospråklighet, blindes tospråklighet, språkbeskyttelse og språkrevitalisering var Øzerk opptatt av. Et av våre dagers debatttema er, nemlig plassen til norsk og engelsk i academia og faren for svekkelse av norsk som akademisk-språk har også vært et gjennomgangstema i den perioden Øzerk satte i styret.

- *I dag har jeg dansk, svensk, norsk-bokmål og*

norsk-nynorsk bøker i boksamlingen min. Da jeg var student, hadde vi pensumlitteratur på alle disse språkene. NRK eller TV2 beklaget ikke for at de ikke kunne oversatte svenske taler eller intervjuer til norsk, den gang.

- Det skandinaviske språkfelleskapet dog med sine variasjoner – var i vår bevissthet og språklige repertoar på en naturlig måte. Jeg merker at flere og flere av dagens studenter og folk ellers reagerer på dette. Norske og svenske eller danske bedriftsledere tok ikke bruk det engelske språket med hverandre den gang. Da blir spørsmålet: Er vi i ferd med å gjøre norsk som 'second choice' i våre akademiske kommunikasjoner og intra-skandinaviske relasjoner?

- I dag klarer vi å kommunisere med over 20 millioner mennesker med det norske språket. Men om vi velger å bytte til engelsk enn heller å snakke norsk med svenske/danske nabofolkene, kommer vi til å ødelegge det skandinaviske språkfelleskapet. Og hvis vi bare skriver på engelsk og kommuniserer med egne kolleger skriftlig på engelsk, er vi med på å fjerne noen av grunnsteinene for det norske språkets eksistens som fagspråk og et av de redskapene for det skandinaviske fellesskapet forteller Øzerk.

Bøker og artikler kom i rekke og rad

Gjennom årene har professor Kamil Øzerk skrevet flere artikler og fagbøker hovedsakelig på norsk, men også bidratt til flere samiske og engelske bøker. Som en engasjert foreleser fikk han også fakultetets undervisningspris. Han sier at han har reist og holdt kurs i alle fylker i Norge, og ble begeistret av landets geografi og det varierte lokalsamfunnet i Norge. Dette fikk ham til også å skrive en bok

om Norges geografi til bruk i grunnskolen i Norge.

La oss utforske neon av de bøkene som Øzerk har skrevet

- Jeg har forsket og skrevet bøker og artikler om temaer som jeg foreleser over i dag. Jeg snakker ikke om eller foreleser over det jeg ikke kan godt. Fra 1992 til i dag har jeg skrevet om og foreleser over temaene språkutvikling, to-/flerspråklighet, lesing og innholdsforståelse, opplæringsteori, læreplanutvikling, sosiale og emosjonelle utfordringer, sosiale ferdigheter og autisme.

Læring gjennom språk – Neis modellen av Kamil Øzerk

Flere lærere som tok det ovennevnte videreutdanningskurset den gang spurte meg om jeg kunne komme på besøk på deres skoler og til og med i deres klasser for å se hvordan de jobbet. Alle underviste i klasser hvor elever med norsk som morsmål og elever fra språklige minoriteter var sammen. Et gjennomgangstema var hvordan de skulle hjelpe elever som hadde vanskeligheter med leseforståelse av læreboktekster. På den perioden hadde vi også en PISA-debatt i Norge og Kunnskapsdepartementet hadde da satt i gang arbeidet med Kunnskapsløftet 06 (LK06), forteller Øzerk.

I tillegg var Nasjonale prøver et dagsaktuelt tema. En dag fikk han en henvendelse fra Utdanningsetaten i Oslo om et 3-årig prosjekt. Den indirekte bakgrunnen var at over halvparten av 7. trinnets elever ved rundt 30 skoler i Oslo hadde skåret under kritisk grense i et kartleggingsprøve i lesing. Kamil Øzerk satte i gang et prosjekt og koblet fem masterstudenter til prosjektet. De samlet data i fellesskap, og skrev sine masteroppgaver basert på datamaterialet de hadde samlet på prosjektet. Etter et semester ble studentene ferdige med sine

masteroppgaver, fikk karakterene A og B og forteller Øzerk. I resten av prosjektet jobbet han alene ved å konsentrere seg om to skoler (En 1-10 skole og en 1-7 skole). Da utviklet han NEIS-modellen for lesing og innholdsforståelse.

- Mange elever med norsk som morsmål og mange elever fra språklige minoriteter opplever lesing og læring av fagtekster som utfordrende. Mange lærere har også problemer med å imøtekomme elevenes behov for hjelp til å håndtere læreboktekstene, sier Øzerk.

Prosjektet resulterte i boka **NEIS-modellen**. Boka er meget lærervennlig og populær blant lærere og PP rådgivere.

NEIS-modellen er et norsk produkt for pedagogisk metodikk. NEIS-modellen tar sikte på å styrke lærernes pedagogisk-metodiske kompetansen for å kunne undervise i tekstrike fag på en slik måte at elevene kunne forstå og lære gjennom lærerens muntlige fortellinger og lærebøkens tekster.

- Flere elever i hver klasse sliter med å forstå innholdet til læreboka. Fagtekster virker komplisert for mange elever selv om de har norsk som morsmål. Enda flere fra språklige minoriteter opplever leseforståelse av fagtekster som utfordrende. Når mange elever sitter foran en lærer og sliter med læring av fagtekstene, blir spørsmålet «Hvordan kan man hjelpe elevene for å lese, forstå og lære av fagstoffet?» et sentralt pedagogisk spørsmål.

NEIS-modellen tar opp akkurat denne pedagogiske utfordringen.

- Du kan ikke lære uten å forstå. Hvordan skal vi få mennesker til å forstå? Denne boken presenterer pedagogiske metodiske idéer for utvikling av ordforråd, begrepskunnskap og innholdsforståelse av læreboktekster i skolen. Boken tar for seg fire presentasjonsformer for å fremme forståelse og læring.

Er vi i ferd med å gjøre norsk som 'second choice' i våre akademiske kommunikasjon og intra-skandinaviske relasjoner?

Hvis dere finner den femte representasjonsmåten, ta kontakt med meg. Vi skal videreutvikle NEIS-modellen og du skal få navnet ditt ved siden av mitt, sa Øzerk i forelesningen og utfordret oss til å tenke på slike pedagogiske ideer.

- Det er ingen læring uten forståelse, vi er mennesker, vi vil forstå og lære, og vi vil lære og utvikle oss. Det er ingen utvikling uten læring, og det er ingen læring uten forståelse. Hvis vi pedagoger ikke er opptatt av og utvikler nye metoder for dette for ulike elevgrupper, hvem skal ta seg av disse sakene? Å skape gode opplæringsforhold handler om å skape gode læringsvilkår for barna. Dette er et pedagogisk anliggende, hevder Kamil Øzerk.

Veien til boken om autisme – Autismen og pedagogikk (En teoretisk og metodisk håndbok) av Meral, og Kamil Øzerk

- I dag får økende antall barn diagnosen autisme/ASF. Sosialkommunikasjon og sosialt samspill utgjør en av de største utfordringene hos denne barnegruppen. Hvordan skal vi hjelpe dem? Sosiale ferdigheter er veldig viktig. Vi har øyekontakt mens vi snakker, og vi klarer å møtes på et felles punkt. En av de viktigste sosiale ferdighetene i dag er; «felles oppmerksomhet». Hvis dette ikke finner sted, kan det være svært vanskelig å lære barnet noe og få oppmerksomheten deres. Det høres som en enkel ting, men det må jobbes med når en jobber med barn med autisme/ASF.

Ting som samtale, samarbeid, samvirke, samspill, gruppearbeid og lek er mellommenneskelige aktiviteter som forutsetter øyekontakt og felles oppmerksomhet. Det samme gjør også en-til-en undervisningssituasjoner. Typiske barn lærer slike sosiale ferdigheter gjennom primær sosialisering på en naturlig måte. Barn med autisme/ASF må få systematisk hjelp av voksne for å kunne styrke sine sosiale ferdigheter for å etablere vennskap og læring i fellesskap. At de fleste av denne barnegruppen leker alene betyr ikke at de ikke vil ha venner. Tvert imot: De vil ha venner, men de må læres hvordan. Da blir læring av nødvendige språkferdigheter og/eller alternativt supplerende kommunikasjon (ASK) viktig. De trenger hjelp til å lære de funksjonelle ordene for å ta initiativ og/eller respondere på andres initiativ. Turtaking, å ta andres perspektiv, og gjensidighet er ferdigheter som må prioriteres i spesialpedagogiske tiltak.

Ja, da har vi vært inne på læreplanreformer, tospråkighet, NEIS-modellen og autisme. Til slutt vil jeg takke Øzerk for en hyggelig, lærerik, og underholdende samtale. Jeg lærte masse under denne samtalen og ble enda kjent med IPEDs professor Kamil Øzerk og bidragene hans. Jeg håper dere koste dere med denne samtalen like mye som jeg gjorde.

When Children's Books Meet Cancel Culture

TEXT: **LOTUS WANG** PHOTO: **UNSPLASH**

In recent years, Cancel Culture has intensified. Cancel Culture began as a social act by progressives to give voice to marginalised groups such as blacks, feminists and transgender people, intending to eliminate discrimination and prejudice.

However, Cancel Culture is more of individualistic 'moments' with 'cancel' behaviour than 'movements' of solidarity with the underprivileged nowadays. We can be 'canceled' for disagreeing with someone or some groups because of a sentence, a phrase, a word, or even a character, which is like an act of withdrawing and banning, as easily as like I block you from my social media contacts. They 'cancel' because they feel offended; they 'cancel' because they heard the voice that are different from the mainstream; they even bring past works into the present context to crusade and 'cancel' them.

In March last year, six books by American children's author Dr. Seuss were recalled for allegedly containing racist content. About eight years ago, *Pippi Longstocking*, a worldwide household name in children's literature, was charged with having "colonial racist stereotypes". Swedish national broadcaster edited the potential offensive plot in the 1969 TV series about *Pippi Longstocking* afterward- Pippi's father was no longer the "king of the Negroes" as expressed in the original (Donadio, 2014).

The expansion of Cancel Culture has allowed press & publishing institutions and digital giants selectively present content to suit mainstream voices. Does it take into account the social context in which the author was writing when 'canceling' children's classics that were written in the last century and have passed through to this day?

Pippi Longstocking is a symbol of egalitarian spirit in Sweden and indeed in the Nordic region to some extent. The author Astrid Lindgren wrote the story of Pippi more than 60 years ago to express support for the emancipation of children. When classic children's books that have been passed down through the generations are 'canceled' because they do not align with the prevailing correct views, it is sad to lose such wealth for children.

Any issue of ideology needs to be contextualised in its time and space (Thompson, 2013), as well as political considerations. If *Pippi Longstocking* was not modified for the sake of political correctness, it would be an opportunity to discuss with children the discourses of discrimination and prejudice involved in texts, and to discuss why no one in the author's

We should have the right to be able to defend ourselves in criticism, rather than being 'canceled' outright

time raised such invisible prejudices and discrimination while we can perceive so acutely today.

Back in my childhood, one of my favourite cartoons, *The Smurfs*, showed the Smurfs living in a utopian-like forest. It was still a beautiful and exciting world for me at that time when I was only a few years old, even though there are various political interpretations of the Smurfs nowadays.

If the villain in *The Smurfs*, Gargamel, was an unflattering portrait of discrimination against the Jews (because of the image of Gargamel), would any of the races be interpreted as ethnically discriminatory? And how should the villain be portrayed in story books or TV series so as not to be seen as offensive (maybe replacing all of the people's images with animals)?

Therefore, I think those classic and historical children's books allow historical contexts to explain the existing stereotypes, leaving the questions to children to judge and interpret, to compare and criticise. We will not realise that the causations and implications of the different views others are expressing and the different choices others are making without understanding that there are different positions on what is known about the world. We should also have the right to be able to defend ourselves in criticism, rather than being 'canceled' outright. Just let children take the initiative to perceive, to confront, to choose, to criticise and to fight.

References

Donadio, R. (2014, Dec 2) Sweden's Storybook Heroine Ignites a Debate on Race. *The New York Times*. www.nytimes.com/2014/12/03/arts/television/pippi-longstockings-words-to-be-modified-for-tv.html

Thompson, J. B. (2013). *Ideology and modern culture: Critical social theory in the era of mass communication*. John Wiley & Sons.

En virkelighet skapt: Ekstremisme som læringsfenomen

TEKST: SIMON BASTRUP FOTO: UNSPLASH

Konstruktivismens sentrale bidrag til læringsteorien er at våre læringsprosesser ikke bare avdekker verden rundt oss, men samtidig skaper den. Ekstreme virkelighetsforståelser, deriblant konspirasjonsteorier, fremstår som kanskje det beste eksemplet på at virkeligheten ikke i overveiende grad påtvinger oss bestemte måter å forstå den på. Dersom vi ønsker å forstå ekstremisme, burde vi spørre oss hvordan vi i møte med omtrent samme virkelighet danner så vidt ulike forståelser av den. Om du stiller deg kritisk til hva pedagogikken kan tilføre vår forståelse av ekstremisme, mener jeg du her har svaret. Virkelighetsforståelser er jo nettopp tillærte.

Jean Piaget observerte at barn ved tre års alder begynte å dyrke forestillinger om mening og intensjon. Barnet har allerede oppdaget at det selv har vilje og antar at verden fungerer på samme måte. Utsagn som «månen forfølger meg» vitner om at denne intensjonens logikk har trengt seg inn i alle deler av barnets virkelighetsforståelse, selv *døde* naturobjekter. Intensjoner kan dessuten tilskrives alle de små og store sammenhengene ute i verden som behøver en forklaring. Barnets forståelse av slike sammenhenger etterlater ikke noe rom for tilfeldigheter, for tilfeldigheter har ingen plass i en virkelighetsforståelse bestående av handlende subjekter. «Hvorfor det?», blir spørsmålet som vil prege mye av barnets videre læringsprosess.

Konspirasjonstenkningens fascinasjon for skjulte aktører og årsakssammenhenger er en av mange eksempler på at slike forklaringstyper ikke bare preger barns læringsprosesser, men også voksnes. Dessuten er det ikke bare et spørsmål om hvorvidt man ser sammenhenger eller ikke, men hvilke sammenhenger man ser. Det er ikke tilfeldig at konspirasjoner gjerne tilskrives store, betydningsfulle hendelser som 11. september, John F. Kennedys død eller coronapandemien. Flere studier ser dette i lys av menneskets lengsel for «kausal likevekt» - vi antar at årsak og virkning må være proporsjonale. Forestillingen om at en infisert flaggermus i Wuhan skal ha vært årsaken til et verdensomspennende dugnadsarbeid

og millioner av dødsfall fremstår da som en mildt sagt usammenhengende historie. Vurderer du ulike konspirasjonsteorier på coronapandemien vil du se at de har en tendens til å enten skalere ned konsekvensen eller skalere opp årsaken.

Menneskets forsvar mot læring har dessuten en selvskreven plass, skal man redegjøre for ekstremistens læringsprosesser. Læring – og da spesielt voksnes læring – er ladet med ambivalens. På den ene siden ønsker voksne å lære, for læring skaper muligheter i møte med verden. På den annen side er læring alltid risikofull, ettersom nye impulser vil kunne innhente de gamle og i verste fall rokke ved ens mest identitetsbundne oppfatninger. Læring krever at vi stiller oss usikker til noe – hva skulle motivert læring om vi allerede var skråsikre? Men om usikkerheten blir for overveldende klammer vi oss ofte fast til enkle svar fremfor å gå usikkerheten

i møte. En pedagogisk lesning av ekstremismeforskningen belyser at ekstremisme er mer enn angrepsretorikk – det er vel så mye en form for forsvar. En engelsk studie finner nettopp at deltakerne ble mer tilbøyelige til å omfavne konspiratoriske forklaringstyper idet oppfatninger de mente var verdt å forsvare ble truet.

Når vi lærer, forfatter vi historier om oss selv og verden rundt oss. På samme måte som historier ikke alltid er sanne, er ikke våre tillærte forestillinger heller alltid det. Men det er kanskje uansett ikke det som gjør historien vår god eller dårlig? En god historie overrasker oss; den synliggjør sammenhenger vi ikke så tidligere; den tillater oss å ta perspektiver som ikke vanligvis er tilgjengelige for oss. Gode historier endrer oss. Ekstremistens historier, derimot, deler verden i svart og hvitt, vokser seg sterkere idet de blir motsagt og anklager virkeligheten når den ikke stemmer med virkelighetsoppfatningen.

Virkeligheten du lever i er skapt. Skal du danne deg et nyanisert bilde av den, kreves dine beste fortellerevner. Da burde du mistenkeliggjøre skråsikkerhet, ikke feilaktighet. For ofte er det nemlig skråsikkerhet som skaper feilene. Jo fastere grep du tar om virkeligheten, desto lettere glir den mellom fingrene på deg.

Kilder:

Jolley, Douglas, K. M., & Sutton, R. M. (2018). Blaming a Few Bad Apples to Save a Threatened Barrel: The System-Justifying Function of Conspiracy Theories. *Political Psychology*, 39(2), 465–478. <https://doi.org/10.1111/pops.12404>.

Leman, P. & Cinnirella, M. (2007). A major event has a major cause: Evidence for the role of heuristics in reasoning about conspiracy theories. *Social Psychological Review*, 9, 18-28.

Piaget, & Nielsen, R. F. (1973). Barnets psykiske utvikling (Vol. 251). Gyldendal.

The importance of Narvik during World War II and the role of the museum in education

TEXT AND PHOTO: JIA TONG (TANYA)

Speaking of World War II, it is indeed a bloody storm with gloomy memories, especially for those retired soldiers who have been through the war. The Narvik War Museum located in the North of Norway is mostly visited by those lovely, retired people. They walk into the museum with a memory of history, but also reflection and they look forward to a bright future. While walking out of this war museum everyone will have different feelings and perspectives. In my opinion, with the historical, political and economic background of the times, what we should have is critical thinking, a vigilant and reflective attitude towards history, and a positive plan and expectation for the future.

As we all know, Hitler invaded large parts of Europe during World War II. Norway, as a neutral country, was not spared. In the small town of Narvik, located in the Arctic Circle of the world, people once lived happily and peacefully before the war. But a sudden attack in the middle of the night broke the silence. The pronunciation of 'Narvik' is the same in both English and Norwegian. Nar(Knarr) means merchant ship in Old Norse, vik refers to harbor. As an ice-free port, the town plays an important role as a transportation hub. The town also has the world's last train stop. The only way minerals are transported is by rail and then

by sea to all parts of the world. Iron ore is used as a raw material to make ships, planes, tanks and military weapons. Churchill and the Allied countries thought that controlling Narvik would mean controlling the fate of World War II and ending the bloodshed.

Five years of fierce fighting between the Allies and Nazi Germany began. Here people fought with blood, some cut off the railway hubs they had made, civilians defended their country with guns and knives. This city and its people still have a strong will and a fearless spirit.

A museum is a university for lifelong learning. It collects the memory of human beings, cherishes the soul of the nation, resists the erosion of the years, and records the changes of the times. Young people are at an age when they have a strong desire for knowledge. Museums can not

only transmit knowledge and reflections through objects, but also stimulate their interests and acquire upright thinking value.

What does museum education teach? How to make cultural relics 'speak' to children and enlighten their wisdom? Through history and war, this place is full of the natural beauty and vitality in Norway. This is a diverse city. You will find yourself listening to different languages as you walk on the street, and the city is also telling its hopes and visions for the future!

The new kid in **NORWAY**

Text and Photo: **HARINI JAYARAMAN**

It has been my dream to study at an international university for the last eight years and this was the year when my dream finally turned into reality. After applying to four countries for my higher studies, I chose Norway as my destination because I felt it offered the most benefits of all the countries.

So August 13th was the day I stepped foot on Norwegian soil for the first time. However, my first few days in Norway were (mis)adventurous. On my second day in Norway, I tried to stop a bus in the middle of the road because we do that in India, but the driver glared at me. Then when I stood at the bus stop and told a man about this incident, he laughed and said, "Never ever expect this to happen in Norway". Then on the same day, I did not press the stop button before getting off the bus, and without my realizing it, the bus drove into the garage. The bus driver was kind enough to drive me back to the bus stop in his car.

Two days later, I went to a party with my friends and when I came back, I found that the key card to my apartment was missing. At the time, I only knew one of my eight flatmates and she wasn't at home. Luckily, I have a cousin living in Norway and I stayed overnight with him. The next day, I found out that I left my key card in my room. A week later, I crossed the road on a highway without knowing that it was a highway and there were about ten cars honking at me so loudly that I felt like I would become deaf. A lady then got out of the car and screamed "You cannot cross the road here; this is a highway". Then I realized that highways have tunnels or overbridges, and I found a tunnel to cross the road.

I even had a misadventure on my first day at UiO. I assumed that my class would be held in the educational sciences building and I looked all around the building, but I couldn't find anyone. To my shock, my class was in another building, and I was 15 minutes late. However, the professor was very kind. She said "Oh it's okay, even I got lost the first time" and she explained everything that I had missed out.

Recently, I ended up trying snus, which I thought was a mouth freshener or chewing gum. After I experienced a debilitating headache and dizziness, I came to realize that it was really strong tobacco. Luckily, it passed after I drank some water. My first few weeks in Norway were a big mess. I was lost and did not know how to navigate. Luckily, now I am somehow settled, and I believe I know how to navigate life in Norway.

Some of the benefits I have experienced living in Norway include better physical health and mental health, so much natural beauty that can easily turn your bad days into good days, and people always make it a point to greet you and say "have a good day" no matter what mood they are in. I think it is because of the initial misadventures that I have finally learned to navigate and go about living life in this beautiful country. I overall think Norway is a great place and people living in Norway are the kindest, most helpful, and most inclusive people I have met so far. Though it has only been two months in Norway, I already feel at home here. Norway is my home away from my real home. I'm looking forward to the years to come in Norway.

You cannot cross the
road here; this is a highway

My Favorite

3 THINGS ABOUT OSLO

Text and Photo: **JIYOUN KIM**

I returned to Seoul in Korea, my hometown, in June this year. It was after I took a Master of Measurement, Assessment, and Evaluation in Education at UiO for 2 years and joined Pedagogisk profil for one year. Although I lived in Oslo only for one year because of the pandemic, the time I spent in Oslo was the best time ever in my life.

Don't care about my diet

One of my main reasons for studying abroad is my uncommon diet in Korea. Because of my skin problem, I do not eat animal products. However, since Korea has a food-sharing culture, Koreans care about what others eat when they choose a meal. This made me uncomfortable and it made me feel bad for others. However, Oslo has a variety of vegan (or

vegetarian) options, and people don't really care about what others eat!

When I had lunch on campus, everyone had different meals. For example, some made their lunch at home and brought it. Others bought food in the cafeteria. No one gave any comments about what they ate or why they chose that meal. As the sort of person who really cares about what others think, I can feel free in Oslo.

... the time I spent in Oslo was
the best time ever in my life

Highly organized education program

My first year of school progressed online because covid broke out. I didn't expect a highly planned program, considering the zoom class. However, it was totally wrong! Although we had all classes on zoom for the first year, we could have group discussions using a break-out room function and Q&A sessions using chat and survey functions. Fortunately, as covid got milder after one year, I could visit Oslo in the second year. Although I was satisfied with online classes,

in-person classes made my classmates and me get closer and our discussions became more active.

To be honest, my master's program is known as a 'very intensive course' and half of the students canceled the program. However, after finally finishing, we all agreed that this program was really meaningful, and we all appreciated the dedicated faculty's members.

Welcoming and warm-hearted friends

Before going to Oslo, I was concerned that I wouldn't make any friends. This was also a meaningless worry. I even met my best friend at Pedagogisk profil. From my experience, the reason why Norwegians don't care about others is because it could make people uncomfortable, not because they are indifferent. Thus, when I got closer to my friend, we really care about each other in a good way. Also, when Norway had its traditional holidays such as julaften and 17. mai, my friends invited me to their house. At that time, I was surprised and grateful, considering Koreans invited people to their houses only for a special day.

When I was a member of Pedagogisk profil, I was the only one who didn't speak Norwegian. Most of the people felt more comfortable speaking Norwegian. However, they always switched to speaking English when I was there. Its friendly atmosphere made me join the community until the last semester.

Three months have passed since coming back to Korea. Still, I'm missing the campus, my friends, and the free atmosphere in Oslo. Although I'm not in Oslo anymore, my precious memories in Oslo make me smile :)

Et førsteinntrykk

TEKST OG BILDER: EN FØRSTEÅRSSTUDENT

En mandag i august, markerte starten på en ny reise. En reise med et mål og en destinasjon. Denne mandagen gjorde vi vårt innrykk, og inntrykk satte definitivt sine avtrykk. Fra forskjellige inngangsvinkler har vi omsider landet på Helga Engs Hus. Et historisk bygg som i en årrekke har huset noen av de viktigste pedagogiske pionerne vi har, og har hatt, i dette landet. Vil det samme bygget nå også for oss, virke som et hjem i årene som kommer? Akkurat sånn som det har virket for så mange andre, i årene før.

Vi startet vår reise med å søke informasjon, men vi ble møtt med kryptiske svar. Svarene ga ikke mening før vi fant nøkkelen, nøkkelen til å forstå det som først bare virket kryptisk. Tilgi oss nå for vår umiddelbare reaksjon, det som kunne oppleves som frustrasjon. Det var ikke meningen å skape friksjon, men vi slet med vår assimilasjon. Dette var for oss en ny type overlevering av informasjon, en annen kommunikasjon. En første leksjon -holdt av dere, den eldre generasjon. I det vi klare sette informasjon i formasjon, så skjedde det en transformasjon av vår persepsjon. Vi er nå en ny og bedre versjon, det hele, en sann sensasjon.

I vår første forelesning ble vi tatt med på en forelesers reise, en reise i Jotunheimen, -et nådeløst terreng. Samtidig vi kikket på bilder av det nydelige landskapet, ble vi

fortalt om pedagogikkens historie og om viktigheten av den. Jeg spør meg selv om hvorfor jeg må vite om den historien. Vil historien vise oss hvor vi har vært? Er det historien som vil peke oss i riktig retning når vi sammen skal finne veien videre? Den veien som en gang i fremtiden også kun vil bli sett på som historie. Og kommer de da til å spørre seg selv. Spør de seg selv om de må vite om den historien? Det som da er vår historie.

Kanskje også vi på vår reise, må navigere i et nådeløst terreng. Vi skal i alle fall gjennom et landskap som krever en kurs og et fokus. Kanskje fokus på egen eksistens? For er det ikke kun et slikt fokus som kan gjøre oss mer bevisst? For det er vel bevisstheten som kan hjelpe oss å orientere oss selv i forhold til landskapet, om det å orientere oss faktisk er det første vi må gjøre når vi skal finne riktig kurs. Og vil vi innrømme at landskapet er ydmykende? Ydmykhet er tross alt nødvendig på reisen, reisen som skal transformere oss. En transformasjon som skjer i det vi endrer vår oppfatning av virkeligheten. En av flere transformasjoner som må til når vi nå skal sette oss selv fri, fri fra vårt eget urealiserte potensiale. Og hvis vi setter oss fri, var det da egentlig destinasjonen som var det virkelige målet, målet med den reisen som startet på Helga Engs Hus, en mandag i august.

"Denne mandagen gjorde vi
vårt innrykk, og inntrykk satte
definitivt sine avtrykk "

Utgivnings
Student Information Centre

DET UTDANNINGSVITENSKAPELIGE FAKULTET

**YOU
GOT
THIS**

INTERVJU OM MOTIVASJON

TEKST: LINE MARIE KJUS FOTO: UNSPLASH

Regine studerer spesialpedagogikk hos UiO og jobber hos Posten. «Regine» er et kallenavn hun har fått for dette intervjuet. Jeg har snakket med henne om motivasjon, og spurt henne om å dele en erfaring som har vært viktig for henne.

REGINE SIN OPPLEVELSE

Regine: For meg, den opplevelsen som har gitt den sterkeste følelsen av mestring og motivasjon samtidig som jeg har vært utenfor komfortsonen har vært i den jobben jeg har nå, som nestleder (hos Posten). Jeg har stilt spørsmål ved om dette har vært noe for meg, og om jeg kunne klare noe. Dette er en svært fysisk jobb, og med ADHD virket dette som en god mulighet da jeg fikk tilbudet om å være nestleder her i februar. I denne jobben har jeg blitt utfordret personlig, med andre mennesker, logistikk, å drifte vakter og sånt. Nå i oktober ser jeg at jeg klarer å snakke foran 40–50 mennesker, men jeg kunne ikke sagt at jeg ville tørre dette på forhånd. Etter hvert som jeg gjorde det flere ganger ble det mer gøy, og jeg følte at brikkene falt på plass. Det å føle at noen har tro på deg, og at noen ser deg som enkeltindivid, det å oppleve at noen så på de egenskapene og sa at «hun kan klare det», det betød mye. For meg blir motivasjon skapt av menneskene du har rundt deg. Jobben kan være så dritt som overhodet mulig, men med de rette menneskene kan det bli bra. I jobben får jeg hele tiden tilbakemeldinger på hva som er bra og dårlig, og jeg knytter meg til folk. Kanskje jeg bryr meg litt overdrevent mye, men det er jo det som viser at det betyr noe.

Spørsmål: Var det noen spesielle egenskaper som ble løftet frem da du ble tilbudt stillingen som nestleder hos Posten?

Regine: Egenskaper som ble løftet frem var at jeg var utadvendt og inkluderende, at jeg ville at alle skulle ha det bra, og at jeg er en som tar ansvar der det trengs. Jeg er klar og tydelig, og alle disse egenskapene kreves i et teamarbeid som dette.

Disse tilbakemeldingene gjør at jeg får mer motivasjon, for nå ser jeg at de hadde rett. Dette var ikke bare motiverende for karrieren, men også personlig. Det å oppleve at noen ser disse egenskapene og løfter dem frem bidrar også til å skape motivasjon.

Spørsmål: Hvordan føltes det ut da du først fikk tilbud om å bli nestleder?

Regine: Jeg har ikke pleid å være en som bare gjør, men i denne jobben må jeg være det. Det var litt rart å oppleve at noen bare tilbød den jobben, jeg lurte liksom på hva det her var for noe og hvor det kom fra, men jeg er glad for at jeg fikk muligheten.

Det var litt rart å oppleve at noen bare tilbød den jobben, jeg lurte liksom på hva det her var for noe og hvor det kom fra, men jeg er glad for at jeg fikk muligheten.

STUDENTER *og* POLITIKK

et intervju med Agnes Nærland Viljugrein-
UiO-student og vararepresentant på Stortinget

TEKST: MUHAMMED BURAK TOPRAK FOTO: PRIVAT

For noen kan det være vanskelig å skjønne hva politikerne snakker om, mens for noen andre har politikk vært en del av hverdagen deres. Denne gangen har vi intervjuet en politisk engasjert jente. Hun heter Agnes og kommer fra Gamle Oslo. I tillegg til at hun er veldig ung og engasjert i politikken er hun masterstudent her på Universitetet i Oslo. Mine damer og herrer, ta imot Agnes Nærland Viljugrein og bli kjent med henne!

Kan du fortelle litt om deg selv?

Jeg heter Agnes Nærland Viljugrein, er 25 år og vararepresentant på Stortinget for Oslo Arbeiderparti. I tillegg er jeg lokalpolitiker i bydel Gamle Oslo, sitter i styret i Oslo Ap og engasjerer meg for klimaet, boligpolitikk, oppvekstsvilkår og antirasisme. Når jeg ikke driver med politikk er jeg masterstudent i statsvitenskap på Blindern og jobber deltid i en barne- og ungdomsorganisasjon som heter UngOrg.

Hva fikk deg til å være engasjert i politikk?

Etter terrorangrepet 22. juli 2011 i regjeringskvartalet og på Utøya kjente jeg på et veldig sterkt behov for å engasjere meg i et politisk parti og bruke stemmen min mot det terroristen sto for. Da jeg meldte meg inn i AUF som 15-åring var det fordi jeg ville lære mer om politikk, jobbe for ulike saker og følte at AUF ble det riktige stedet å gjøre det.

Da de prøvde å legge ned den eneste fritidsklubben i nabolaget mitt i Gamle Oslo, lagde vi demonstrasjonstog med mange hundre ungdommer. For meg var det urettferdig at vi unge skulle miste vårt eneste fritidstilbud, samtidig som politikerne prioriterte storslåtte bygninger i Oslo til seg selv. I Arbeiderpartiet og AUF følte jeg at jeg fikk muligheten til å jobbe konkret med politiske saker, og være med på å påvirke politikken rundt meg. Det har vært det viktigste for meg siden.

Hva slags oppgaver har du?

Jeg er så heldig at jeg har drevet med politikk på veldig mange forskjellige måter. Som lokalpolitiker møter jeg innbyggere der jeg bor, snakker med idrettslag, frivillige og ansatte i bydelen min. På Stortinget representerer jeg unge stemmer som vil ha en ny klimapolitikk, et boligmarked som vi kan komme inn på og en mer rettferdig skattepolitikk. Da er jobben min å ta ordet, komme på i aviser, skape debatter og gjøre Stortinget mer tilgjengelig for ungdom.

Hvis ikke vi bruker stemmen vår og engasjementet vårt, er det noen andre som kommer til å gjøre det.

Ellers så er det mye arbeid i et parti som de utenfor ikke ser. Vi organiserer møter, lager debatter, holder skoleringer i politikk og organisasjonsarbeid, diskuterer saker og vedtar ny politikk. Alt dette tar også tid i en politisk hverdag, men det synes kanskje ikke så godt utenfor.

Hva hadde du gjort eller drevet med hvis ikke du var der du er i dag?

Jeg håper at jeg hadde vært med på å påvirke samfunnet i en eller annen form uansett, enten i en frivillig organisasjon eller kanskje som journalist. Jeg er veldig glad i å skrive og lære bort til andre, så kanskje jeg kunne vært en god forsker?

Hvordan engasjere studenter i politikk?

Jeg tror alle vi som er unge bør engasjere oss politisk fordi det er vår framtid den angår. Hvis ikke vi bruker stemmen vår og engasjementet vårt, er det noen andre som kommer til å gjøre det. Stort sett vet vi at det er hvite menn i 50-60-åra. Politikken trenger våre stemmer, og et større mangfold i samfunnet. Bare da kan den gå fremover.

Råd til studenter som vil engasjere seg i politikk?

Meld deg inn i et politisk parti! Det er den beste muligheten man har til å påvirke saker man er opptatt av.

Digitalisering i undervisningen, etter pandemien også!

IDEA – Innovasjon og digitalisering i utdanning

TEKST: SAROSH RAFI, MARIYA ABEJE WOULDREHAN FOTO: SHANE COLVIN

Du har sikkert lagt merke til alle læringsskjermene som du finner både i undervisningsrom, på læringssenteret, kollokvierom og i foajeen på Helga Engs hus. Hva er egentlig formålet bak alle disse skjermene? Læringsskjermene er tilgjengelige til bruk for både studentene og underviserne, og målet er at de skal være til støtte i undervisningen, men likevel er det flere studenter som ikke tar dem i bruk. IDEA StudentTeam, som er en del av IDEA og består av studenter ved UV arbeider for å blant annet endre dette.

IDEA består av flere elementer og samarbeider både med IT-støtte, undervisere og studieadministrasjonen ved UV. StudentTeamet er en del av dette samarbeidet og jobber i hovedsak med å nå ut til studentene ved fakultetet. IDEA ønsker å skape en arena for både studenter og ansatte hvor man kan utveksle erfaringer og innovative løsninger med hverandre. Det er altså et arbeid for å opprette et rom for faglig og pedagogisk dialog og kunnskapsdeling.

En del av IDEAs arbeid er å promotere bruken av digitale verktøy i studielivet og undervisningen. Derfor har StudentTeamet arbeidet for å øke bruken av læringsskjermene. Undervisere tilbys støtte og veiledning om de ønsker å ta i bruk læringsskjermer mer aktivt i deres undervisning. Bruken av læringsskjermer kan virke både nytt og utfordrende, derfor tilbys det støtte underveis. Man kan finne brukerveiledninger

og opplæringsvideoer på IDEAs nettsider, og StudentTeamet har også gjort disse veiledningene tilgjengelige fysisk ved læringsskjermene i foajeen og kollokvierom. Neste gang du har kollokvie kan du prøve deg fram, kanskje finner du ut at læringsskjermen er en god støtte til gruppearbeidet?

IDEA StudentTeam arbeider altså for fremtidens klasserom, men hvordan gjør de dette?

En viktig del av StudentTeamet sitt arbeid er å være i dialog med andre studenter og lytte til deres behov og ønsker. Gjennom slike dialoger kan man sammen arbeide for å styrke det faglige og sosiale miljøet ved UV, samtidig som man arbeider for å øke studiekvaliteten ved fakultetet.

Gjennom arrangementer som StudentStudio kommer StudentTeamet i kontakt med andre studenter og sammen deler man erfaringer og meninger rundt ulike studentrelevante temaer. StudentStudio er et eget arrangement for studenter som blir planlagt og holdt av StudentTeamet. Gjennom workshops og diskusjoner ønsker IDEA og samle erfaringer fra studenter og ta det med i deres arbeid videre for å sikre høykvalitetsundervisning ved UV. Er det kanskje et tema du brenner for, eller vil høre diskusjon rundt? StudentStudio er åpent for forslag fra studentene, send en mail: kontakt-idea@uv.uio.no!

IDEA er et ressurscenter ved UV som tilrettelegger for innovativ undervisning, pedagogisk forankrede digitale løsninger og forskningsbasert innovasjon i utdanning.

Student*Studio

[stude' nt*stu:*'dio]

substantiv

StudentStudio er en arena for studenter til å dele erfaringer, ideer og prosjekter med hverandre

KOMMENDE IDEA ARRANGEMENTER

Undervisningslab: Co-Undervisning 15. november

StudentStudio: 23. november i samarbeid med Eksamensboost på UV

Seminarrekke i pedagogisk filosofi

Er du nysgjerrig på pedagogisk filosofi?
Kom og lytt til vårens gjesteforelesninger om temaet!

Våren 2022 startet IPEDs forskergruppe, HumStud (Humaniorastudier i pedagogikk) opp en seminarrekke i pedagogisk filosofi. Gjesteforelesere fra inn- og utland inviteres til å snakke om et egenvalgt tema, for et bredt publikum. Vår første foreleser var den tyske sosiologen Hartmut Rosa, mens høstens forelesninger ble holdt av Tone Kvernbekk (IPED) og Birgit Schaffar-Kronqvist (Universitetet i Helsinki). Forelesningene blir alltid kommentert av to fagpersoner fra tilstøtende fagområder.

Våren 2023 arrangerer HumStud tre gjesteforelesninger, med noen av den nordiske pedagogikkens mest populære og diskuterte navn akkurat nå:

9. februar: Gert J.J. Biesta (Universitetet i Maynooth og Universitetet i Edinburgh)

23. februar: Jonna Bornemark (Södertörn högskola)

27. april: Alexander von Oettingen (UC Syd, Syddjyllands professionshøjskole)

Forelesningene finner sted kl. 15-17 i Helga Engs hus.
Følg med på HumStuds nettsider for mer informasjon.

Velkommen!

PODCAST

MED
PEDAGOGISK
PROFIL

Tilgjengelig på Spotify

Er du kritisk til innføring av skolepenger? Ønsker du å forstå politikken i høyere utdanning sett fra ulike perspektiver i et internasjonalt studiemiljø?

Master in Education - Higher Education Studies fokuserer på endringsprosesser, organisering og politisk styring i høyere utdanning og er rettet mot studenter som vil jobbe i utdanningssektoren, NGOs, privatsektor eller gå videre til PhD.

"Vi har kjempedyktige forelesere og det er veldig givende å lære om disse temaene i et internasjonalt klasserom. Ulike erfaringer fra forskjellige utdanningssystemer beriker også diskusjonene og samtalene i klasserommet."

**UNIVERSITETET
I OSLO**

Les mer om
Master in Education

